

SARA MEDBERG

*Räjähtävää
kemiaa*

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Orava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Sivujen 80–81 lainaus kappaleesta ”Confident”, tekijät Savan Kotecha, Demi Lovato, Max Martin & Ilya Salmanzadeh

© Sara Medberg ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlauhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-53600-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Soli Deo gloria

”Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.”

Isälleni ja äidilleni
Ajattelette aina toisia.

Prologi

SYYSKUU, VUOSI AIEMMIN, NEW YORK, MANHATTAN
KLO 23.48

Daisy Söder tukahdutti haukotuksen pilvenpiirtäjän ylemmissä kerroksissa sijaitsevan luksusasunnon ylellisellä sohvalla. Hän odotti, että poikaystävä Alexander vihdoin saisi tarpeekseen juhlista. Paikalla oli runsaasti varakkaiden perheiden jälkikasvua, iältään kahden- ja kolmenkymmenen molemmin puolin. Daisy nojautui istuimen selkänojaa vasten ja tarkasteli kynsiään, jotka oli lakannut hohtavalla, marjapuuronpinkillä lakalla ja kimaltavalla päällyslakalla. Hän piti kauneudenhoidosta, mutta ikävä kyllä huoliteltu ulkoasu ei tuntunut lämmittävän hänen ja Alexanderin viime aikoina yhä viileämmiksi käyneitä välejä.

”Mitkä upeat näkymät”, ihasteli joku valtaisista ikkunoista avautuvaa valomerta.

”Tämä on miljoonien arvoinen asunto”, valaisi joku toinen. ”Ja tänne kutsutaan vain yhteiskunnan ylintä kermaa.”

”Daisy, haluatko sinäkin?” kysyi yksi lasisen sohvapöydän ääressä kokaiinia nenäänsä vetävistä bratseista eli rikkaista, hemmotelluista ja itse-tietoisista perintöprinsessoista englanniksi. ”Tämä on hyvää kamaa.”

”Ei kiitos, pärjään hyvin näin.” Daisy onnistui olemaan värähtämättä kieltäytyessään tarjouksesta. Mitä Alexander oli oikein ajatellut tuodessaan hänet tänne? Toki menestynyt poikaystävä oli ennenkin

ottanut hänet mukaan kaikenlaisiin tilaisuuksiin, mutta niissä ei sentään ollut avoimesti vedetty huumeita. Daisy vilkaisi ympärilleen täydessä bilehuoneistossa ja näki vilaukselta Alexanderin. Mies katosi ovesta rappukäytävään jonkun naisen kanssa, varmasti kattoterassille haukkaamaan happea. Värivalot välkehtivät, ja Daisy tunsi päänsäryn tekevän tuloaan. Hän huokaisi. Alexanderilla oli lukemattomia naispuolisia tuttavuuksia.

Huoneistoa halkovat moniväriset, alati vaihtuvat valot toivat Daisyn mieleen menneiden aikojen diskon. Basson raskaat iskut kaikuiivat rytmikkäinä stereoista, ja pitkän työpäivän väsyttämä Daisy mietti, olisiko aivan liian epäkohteliasta koettaa torkahtaa hetki mukavalla sohvalla.

Silloin asunnon ovi rymäytettiin sisälle, ja huoneistoon rynnisti hampaisiin asti varustautunut joukkio pistoolit kädessä. Daisy sai säikähdykseltään ajateltua, että porukka oli luultavasti poliisivoimien iskuryhmä. ”Kaikki maahan!” kaikui komento, ja yksi tunkeutujista nyhtäisi stereoiden virtajohdon irti. Ilmaa leikkaava hiljaisuus oli luonnoton.

”Tämä on ratsia!” Ihmiset jähmettyivät äänettöminä paikoilleen, kaikki tiesivät, että viranomaisten vastustaminen etenkin Yhdysvaltojen kaltaisessa maassa ei ollut järkevä ajatus. Daisy näki, kuinka joukko eteni valtavasta eteistilasta ja hajaantui harjoitetusti muihin huoneisiin. Daisyn vierellä nuori nainen hätääntyi, pyyhkäisi kämmenellään kokaiiniviivat pois matalalta sohvapöydältä ja heitti pullean jauhepussin Daisyn laukkuun.

”Hei!” Daisy protestoi, syöksähti pystyyn, kompuroi ja kaatui pöydälle sillä seurauksella, että se vähä mitä kokaiinijauheesta oli jäljellä lasipinnalla, takertui hänen vaatteisiinsa ja käsiinsä.

Sitten Daisy tunsi lujan käden olkapäällään. Hänet tempaistiin muutta mutkitta pystyyn, ja käsiraudat napsahdivat hänen ranteisiinsa. Hänen laukkunsa lähti hänet pidättäneen viranomaisen mukana ulos asunnosta.

Seuraavana päivänä Daisy istui kuulusteluhuoneessa yksinäisen lampun valossa ja koetti pitää hermonsäkin kasassa. Alexander ei ollut

vastannut puheluun, jonka Daisy oli saanut soittaa, ja Daisy oli epätoivoinen. Arvattavasti Alexander oli välttänyt pidätyksen, sillä hän oli poistunut asunnosta juuri ennen kuin sinne tunkeuduttiin.

Huoneen ovi aukesi, ja sisälle astui pukumies, joka läväytti pinkan papereita pöydälle.

”Sinua syytetään huumausainerikoksesta, ja hallustasi löytyneen kokaiinimäärän perusteella sinua epäillään myös huumausaineiden levityksestä.”

Turhaan Daisy oli yrittänyt selittää, mitä oli tapahtunut ja miksi kokaiini oli ollut hänen laukussaan. Kukaan ei uskonut, löytyihän hänen vaatteistaan ja iholtaankin huumausainejäämiä.

Kyynelet silmissä Daisy tuijotti ilmeetöntä miestä. Ja sitten, kuin vastauksena Daisyn apua etsiviin ajatuksiin mies veti suutaan vinoon hymyyn, joka ei oikeastaan ollut hymy.

”Mutta meillä on sinulle ehdotus.” Mies ojensi Daisylle kynää ja työnsi paperipinoa lähemmäs häntä. ”Jos autat meitä, luovumme syytteistä.”

Kädet vapisten Daisy luki paperit, otti kynän ja allekirjoitti.

Viikkoa myöhemmin hän oli matkalla Suomeen.

Luku 1

RUNSAS VUOSI MYÖHEMMIN, LOKAKUU,
HELSINKI-VANTAAN LENTOKENTTÄ
KLO 13.07

”Hyppää autoon, paina kaasua pohjaan ja aja Tuusulanväylälle.”

Jartsan ohjeet kaikuivat Savannahin korvissa. Hän katsoi lentokentän terminaalin eteen kaartanutta pakettiautoa, jonka kyljessä komeili tunnetun kansainvälisen kuljetusyrityksen nimi. Ohjaamosta hyppäsi kaksi miestä, he marssivat päättäväisin askelin kohti takaovia.

”Ajoituksen on oltava juuri oikea”, Jartsa oli painottanut. ”He jättävät aina avaimet lukkoon ja auton käyntiin. Kun miehet ovat ulkona, sinä toimit.” Ilmeisesti Jartsa oli tehnyt läpikotaista pohjatyötä ja tarkkaillut kuljetusyrityksen toimintatapoja. Varsinaisen iskun tekijäksi hän oli kuitenkin lähettänyt Savannahin.

Savannahin sydän läpähti kuin viimeistä päivää. Hän ei olisi halunnut tehdä tätä, ei ollenkaan. Hän oli aivan tavallinen trendivaateliikkeen myyjä. Häntä ei ollut luotu näin jännittäviin tilanteisiin. Jartsan mukaan hän auttaisi oikeutta toteutumaan, mutta miehen sanat eivät tehneet hänestä rohkeampaa.

Vaihtoehtoja ei kuitenkaan ollut. Jartsa odotti sovitussa tapaamispaikassa jossain Palojoen takamailla pohjoisen suunnassa. Hänen ystävättärensä Merittan hieman epämääräistä mainetta nauttiva poikaystävä oli mies, joka tiesi mitä tahtoi. Meritta-parka oli pahoissa veloissa Jartsalle,

ja kun mies oli tarjonnut Savannahille keinoa kuitata velat ystävän puolesta, hän ei ollut epäroinyt.

Joka leikkiin ryhtyy, se leikin kestäköön, ajatteli Savannah syöksyesään matalana pakettiautoa kohti parkkialueen laidalta. Hän repäisi kuljettajanpuoleisen oven auki, loikkasi sisälle ohjaamoon ja paiskasi oven takaisin kiinni.

”Please, ole käynnissä, ole käynnissä”, hän hoki itsekseen. Hänen toiveeseensa vastattiin, avainkin oli paikallaan – onneksi ajoneuvo ei käynnistynyt napinpainalluksella tai ties millä kaukosäätimellä. Hermostuneesta tärinästä huolimatta Savannahin onnistui napsauttaa turvavyö kiinni, vapauttaa käsijarru, painaa kytkin alas, vaihtaa ykköselle ja rusentaa kaasupoljin tennarinsa alle.

Pakettiauto syöksähti hallitsemattomasti eteenpäin, ja Savannah tukahdutti kiljaisun. Hän puristi rattia rystyset valkeina ja sai juuri ja juuri väistettyä tienlaidassa seisovan taksin.

”En ole ajanut autoa vuosiin. Miksi ihmeessä suostuin tähän?” hän lähätti itsekseen koettaessaan hiki valuen ohjata suurta autoa. Hän onnistui kaasuttamaan paikalta ja kuuli takaansa vihaisia huutoja.

Savannah vilkaisi taustapeiliin. Miehet, joiden oli ollut määrä ottaa Jartsan himoitsemia lasti tavaratilasta, juoksivat hänen perässään käsiään huitoen. Savannah lisäsi vauhtia. Jos vain pääsen terminaalialueelta pois, kaikki sujuu varmasti hyvin, hän vakuutteli itselleen. Toinen vilkaisu peiliin paljasti, että yksi miehistä oli ottanut käteensä jotain ja...

Terävä paukahdus sai Savannahin vinkaisemaan säikähtyneesti. Ase? Ampuivatko miehet häntä kohti? Oliko vartijoilla edes aseenkanto-oikeutta Suomessa? Sitten Savannah tajusi, että arvokuljetusten hoitajilla saattoi hyvinkin olla. Kuului toinen räjähtävä pamaus, ja pakettiauto heilahti oikealle. Yhteen renkaista oli osunut.

Savannah tajusi, että olisi sulaa hulluutta suunnata moottoritielle niin epävakaalla ajoneuvolla. Sokean paniikin vallassa hän kurvasi pois parkkipaikalta.

”Se on helppo keikka”, mutisi Savannah katkerasti toistaen sanoja, jotka Meritta oli lausunut silmät oudon lasittuneesti kiiltäen. Ystävä

oli täysin muuttunut Jartsaan tutustuttuaan. Tämän ennen niin kirkas katse oli nykyään verhottu.

Auto pomppi holtittomasti eteenpäin. Epätoivon antamalla rohkeudella Savannah ohitti muutaman aurinkoisessa syyspäivässä liikkuvan ajoneuvon osumatta mihinkään.

”Otat vaan auton, tuot sen minulle ja kaikki järjestyy”, Savannah kertasi kitkerästi Jartsan sanoja. ”Sen jälkeen Merittan velat ovat poissa.” Jos Meritta ei tämän jälkeen jättäisi miestä, Savannah omakätisesti pakottaisi ystävän tekemään sen. Jartsa oli kovasydäminen, ylimielinen, epämiellyttävä hyypiö, josta kuka tahansa järkevä nainen pysyisi kaukana.

”Ei mitään vaaraa”, Savannah puuskahti Merittan ja Jartsan yhteen ääneen lausuman loppukaneetin. ”Eipä!” Hän oli kirjaimellisesti tulinjalla, toisin kuin kumpikaan asianosaisista, jotka arvatenkin odottivat hänen saapumistaan kelloa vilkuillen.

Kuului hälytyspöllien ulvontaa. Kauhukseen Savannah näki tausta-peilistä kokonaisen kolonnan lentokenttäpoliisin ja turvamiesten autoja, jotka suuntasivat huomattavaa ylinopeutta ajaen hänen peräänsä. Hänen katseensa osui tietä reunustavaan verkkoaitaan. Hätä ei lue lakia, Savannah ajatteli, käänsi tiukasti rattia, ja hetken pakettiauto tasapainotteli kahden renkaan varassa. Seuraavassa silmänräpäyksessä verkkoaita lähestyi hirvittävällä vauhdilla, raskastekoinen pakettiauto iskeytyi esteeseen, lävisti sen vaivatta ja rysähti läpi aukosta. Savannah jatkoi pöly perässään põlisten alueelle, jolle hänellä ei missään tapauksessa olisi ollut asiaa.

Savannah kaasutti eteenpäin paikallaan seisovien valtaviin lentokoneiden rivien lomitse. Hälytysajoneuvot olivat hänen kannoillaan, ja välimatka lyheni hälyttävällä nopeudella. Ajatukset paniikin sumentamina Savannah ajoi hillitöntä vauhtia kohti hiljaiselta näyttävää kiitorataa. Aavaa kenttää valaisevat eriväriset merkkivalot vilistivät hänen silmissään hänen ajaessaan yhä edemmäs.

Kuului jylysevää ääntä. Savannah vilkaisi matkustajanpuoleisen ikkunan läpi koettaen pitää heittelehtivän auton hallinnassaan. Valtaisa

valkea lentokone lähestyi päätähuimaavaa vauhtia. Kiitorata olikin käytössä! Itkua niellen Savannah kiritti autoa nopeampaan vauhtiin. Hän oli ylittämässä väylää, jota pitkin suuri kone oli lähdössä nousuun. Hän ymmärsi, että niin jättimäisen vempelen äkillinen pysäyttäminen olisi mahdotonta. Hänen täytyi ehtiä pois alta!

Pakettiauto suhahti jumbojetin editse juuri kun jättiläisen mustat renkaat irtosivat maasta. Hiuksia nostattava jyminä täytti ilman, ja Savannahin korvat iskeytyivät lukkoon. Moottorien kuuma henkäys pyyhkäisi auton yli yhdessä lentokoneen sulavarakenteisen teräsrungon kanssa. Savannah sulki vaistomaisesti silmänsä. Pakettiauto syöksyi pöpelikköön kiitoradan toisella puolella, ja lentokone jatkoi nousukiitoaan elegantisti kallellaan.

Savannah ymmärsi järkyttyneenä väistäneensä kuoleman hiuksenhienosti. Sitten pakettiauto pysähtyi rymähtäen ja moottori sammui. Turvavyö esti Savannahia lentämästä tuulilasiin, ja ilma puristui hänen keuhkoistaan. Konepellin alta nousi savua. Hänen oli hylättävä pakovälineensä ja saatava saalis mukaansa. Savannah juoksi auton takaoville ja tempoi niitä. Tietysti! Tarvittiin avain. Hän kompuroi takaisin ohjaamoon ja nappasi avaimen käteensä. Se ei kuitenkaan sopinut munalukkoon, joka piteli ovenpuolikkaita kiinni.

Kuinka ihmeessä hän saisi Jartsan havitteleman esineen haltuunsa? Aikaa oli ehkä muutamia kymmeniä sekunteja, paremmalla itsesuojeluvaistolla varustetut hälytysajoneuvojen kuljettajat olivat onneksi seisah-tuneet hetkeksi antaakseen lentokoneen kiittää ohitse. He eivät luultavasti nähneet Savannahin täsmällistä sijaintia, sillä auto oli miltei kokonaan kadonnut pöheikköön.

Sitten Savannah muisti. Hänellä oli pistooli. Vapisevin käsin hän veti sen käsilaukustaan. Jartsa oli vakuuttanut – *vakuuttanut!* – ettei sitä luultavasti tarvitsisi käyttää. Savannah ei ollut eläessään ampunut, paitsi yhden harjoituslaukauksen Jartsan opastamana. Nyt oli kuitenkin onni, että Jartsa oli neuvokas – tai ehkä olisi pitänyt sanoa epäilyttävästi ammattirikolliselta vaikuttava – mies.

Savannah tähtäsi lukkoon, puristi silmänsä kiinni, käänsi vaistomaisesti kasvot pois päin ja painoi liipaisinta. Hän horjahti aseensa lauetessa, ilmaan lensi kipinöitä ja metallinsäikeitä, joista yksikään ei onneksi osunut Savannahiin. Mutta lukko riippui edelleen järkähtämättömän näköisenä ja paikallaan. Hän ampui vielä kaksi laukausta, ja munalukko putosi maahan. Savannah riuhtaisi oven auki, tempasi sisällä olevan metallilaatikon syliinsä ja horjahti sen painosta. Raahaten laatikkoa parhaansa mukaan Savannah rynnisti kohti lentokenttää ympäröivää verkkoaitaa. Hän juoksi ja juoksi. Laukaukset olivat paljastaneet hänen sijaintinsa, ja hän kuuli takaa-ajajien rymistelevän peränsään pusikossa.

Päästyään aidan luo Savannah teki äkkipysäyksen. Aidan yläreuna oli päällystetty piikkilangalla. Oli äkkiä luonnottoman hiljaista. Pensaiden oksien lomitse Savannah näki, että etsintäjoukko eteni täyttää häkää päinvastaiseen suuntaan. He olivat luulleet hänen kääntyneen sinne! Luultavasti siksi, että siellä oli avoin portti, jota Savannah hätäpäissään ei ollut huomannut. Sen läpi lastattiin juuri catering-kuormaa.

Savannah haukkoi henkeä. Hän oli hikinen, tikahtumaisillaan ja peloissaan. Mitä hän tekisi? Pitäisikö yrittää yli piikkilangasta huolimatta? Hyläten ajatuksen mahdottomana Savannah päätti seurata aitaa ja toivoa löytävänsä kohdan, jonka läpi voisi livahtaa ulkopuolelle. Hän oli juuri kääntynyt lähteäkseen liikkeelle, kun tunsu jonkun tarttuvan ranteeseensa lujalla otteella.

Savannah kirkaisi.

Ote piti.

Savannah kiepahti ympäri ja kohtasi raamikkaan, suoraselkäisen miehen tummanruskeiden silmien rävähtämättömän katseen. Tämän hiukset olivat sekoitus tummintaa suklaata ja mustaa, joukossa oli kermakaramellin poltettuja vivahteita, iho oli oliivia ja kultaa. Ilme antoi ymmärtää, että peli oli pelattu.

Luku 2

”Anna se tänne”, Patrik kehotti edessään seisovaa naista. Tämän hiukset valuiivat sekaisena massana selkään, vihreissä silmissä hehkui pelko.

”En voi”, nainen äännähti ja koetti temmata itsensä vapaaksi. Hän ei ollut lainkaan kuulut Patrikin lähestymistä, mikä oli ollut tarkoituskin. Muu joukko oli lähtenyt väärään suuntaan, mutta Patrikin epäilykset olivat heränneet. Hän oli nähnyt maassa heikosti erottuvia jälkiä, jotka näyttivät keveän henkilön tekemiltä, ja löytänyt naisen aidan viereltä.

Patrik kiristi otettaan. ”Meidän on parasta lähteä selvittämään asia.” Hän luovuttaisi naisen lentokenttähenkilökunnan huomaan.

Nainen kaivoi kantapäänsä pehmeään hiekkamaastoon ja kieltäytyi hievahtamasta.

”Tiedätkö edes, mitä laatikossa on?” Patrik ei mitenkään voinut uskoa, että nainen oli mukana kansainvälisessä rikosvyyhdessä, johon hänen työtehtävänsä liittyi.

”Tiedän vain, että Jartsa tarvitsee sen.”

Patrik kohotti kulmiaan. Jartsa Viljanen. Häntä pidettiin jutun päätekijänä ja aivoina. Tietysti hän oli suostutellut jonkun jännitystä hakevan naisen hoitamaan riskialttiin noudon puolestaan. Sanomatta mitään Patrik nappasi laatikon naisen kädestä, avasi sen yhdellä kädellä ja kaatoi sisällön maahan. Pieniä, valkean jauheen täyttämiä pusseja satoi eteläsuomalaiseen ruohikkoon.

Naisen silmät olivat rävähtäneet selälleen. Huulet puoliavoinna hän tuijotti Patrikiin. ”Minä... minulla ei ollut aavistustakaan”, hän kuiskasi.

”Se selittää Merittan käytöksen viime aikoina. Hän ei ole ollut selvin päin.” Patrik näki, kuinka naisen ajatukset loikkasivat seuraavaan johtopäätökseen. ”Vaikka nämä olisivat Jartsalta vääryydellä vietyjä tuotteita – kuten hän väitti minulle – hänen täytyy olla sekaantunut huumekauppaan. Ovatkohan kuljetusfirman miehet mukana juonessa?”

”Ehkä he ovat jonkin kilpailevan rikollisryhmittymän jäseniä”, huomautti Patrik ja antoi laatikon pudota maahan.

Samassa etäältä kuului huutoja. Patrik käännähti ja näki, että kaksi kuljetusfirman univormuun pukeutunutta hahmoa oli erkaantunut muusta joukosta. Heidän katseensa oli naulittu pariin, joka erottui oksiston läpi. Miehet lähtivät juoksemaan heitä kohti ampuen maahan heidän jalkojensa lähelle.

Huoleton aseenkäyttö paljasti, että miehet tuskin olivat oikealla asialla. ”Kyllä vaan, he ovat varmasti rikollisia”, Patrik totesi. Miehet halusivat huumepussit ja saattoivat olla valmiita vaihtamaan Patrikin ja naisen, jotka tiesivät nyt liikaa. Huume-erä oli niin iso, että siitä seuraisi kovia rangaistuksia.

Yhtäkkiä nainen riistäytyi irti Patrikin otteesta ja hävisi syvälle aitaa reunustavan kasvillisuuden sekaan. Lokakuun aurinko valoi kultaisia, vuodenajalle yllättävän lämpimiä säteitään heidän ylleen, routa oli vasta aavistuksen hipaissut lehvästöä, joka oli edelleen melko tuuheaa.

”Hei, minne sinä olet menossa?” Patrik huudahti ja lähti naisen perään. Hän ei aikonut jäädä tyhjin käsin odottelemaan kuljetusfirman aseistettuja miehiä, vaikka entisenä eliittisotilaana selvisi kyllä monenlaisista kiperistä tilanteista ilman tulivoimaakin. Omaan asetta hänellä ei ollut mukanaan, sillä hän oli virallisesti vapaalla.

”Karkuun tietysti”, lähätti nainen vastauksena Patrikin kysymykseen miehen saavuttaessa hänet. ”Etkö aiokaan viedä minua viranomaisten haltuun?” Nainen vilkaisi olkansa yli ennen kuin jatkoi hurjaa pakoaan välittämättä siitä, että hänen kiharapilvensä takertui oksiin. Naisella oli kauniit, suklaanruskeaa ja kultaa sekoittavat hiukset, ja hän näytti olevan hieman alle kolmenkymmenen, eli jonkin verran Patrikia nuorempi. Vaatteet olivat muodikkaat ja hyvin istuvat, jalassa

oli tiukat farkut, päällä pehmoistakin pehmeämmältä näyttävä hohtavan violetti neulepaita.

”Tällä hetkellä tuntuu turvallisemmalta ottaa etäisyyttä tilanteeseen”, Patrik totesi. Oksat piiskasivat kasvoja ja käsivarsia Patrikin ja naisen juostessa pakoon. Kuka nainen olikin, tällä oli hyvä kunto. Patrikin mielessä kävi yrittää ohjata naista ja tukea tämän kulkua pusikoiden seassa, mutta nainen vaikutti niin toimintakykyiseltä ja neuvokkaalta, että alaselälle laskettu käsi saattaisi vaikuttaa miehisen ylimieliseltä, vaikka tarkoitus olisikin hyvä. Patrik oli työkeikoilla auttanut monenlaisia ihmisiä turvaan ja suojellut näiden kulkua vaarallisten alueiden halki, ja oli huomannut, että naiset eivät aina olleet niitä, jotka tarvitsivat eniten apua, vaikka eräs vanhempi upseeri oli kiven kovaan väittänyt niin.

Patrikin ajatukset saivat vahvistuksen, kun hän kompastui maata myöten kulkevaan johtoon. Samassa hetkessä nainen hänen edellään käännähti hieman kärsimättömästi ja ojensi kätensä. Patrik tarttui käteen ja saavutti tasapainonsa purren hampaita yhteen. Tuolla hetkellä hän ei todellakaan näyttänyt Suomen armeijan erikoisjoukkojen entiseltä, haukankatseiselta huipputaistelijalta, joka selvisi omin avuin tilanteesta kuin tilanteesta.

Patrik ehti lyhyen kontaktin aikana rekisteröidä, miten pehmeä ja sileä naisen iho oli ja miten voimakkaalta naisellisen siro käsi vaikutti. Ilmassa häilähti raikas, herkullisen sokerinen, hedelmäinen karamellisoidusta uunipäärynästä muistuttava tuoksu, varmastikin naisen vartalovoide tai *body mist*.

”Tuolla on aukko piikkilangassa!” nainen huudahti ja osoitti edessä häämöttävää kohtaa, missä suojausta selvästi oltiin uusimassa. ”Mennään siitä yli.” Patrik pinkoi hikipisarat kasvoilla helmeillen naisen kannoilla. Nainen kipusi aidalle ketterästi kuin kissa ja loikkasi alas toisella puolella pehmeän notkeasti. Patrik tömähti maahan hänen vierelleen muutamaa sekuntia myöhemmin, ja matka jatkui.

”Mennään hautausmaalle, minulla on auto siellä”, Patrik huusi naiselle. Hän tarkoitti aivan lentokenvän kupeessa sijaitsevaa Ruskeasannan

hautausmaata, jolle kantautui moottorien jylinä lentokoneiden noustessa ja laskeutuessa liki katkeamattomana virtana. Hän oli jättänyt lentokentälle tullessaan autonsa sinne, koska piti kävelemisestä. Hän saattoi vain toivoa, että he pääsisivät sinne ehjin nahoin.

Hiekkainen maasto pölyysi heidän jaloissaan. Edessä oli alaspäin viettävä rinne, takaa kuului juoksuaskeleita. ”Te siellä, pysähtykää”, karjaisi joku. ”Eikö sana kuulu!”

Patrik uumoili, että oli olemassa riski sille että kuljetusfirman miehet – eli huumeekuskit – uudemman kerran turvautuisivat aseisiinsa.

Nainen liukastui rinteessä, ja samalla hetkellä luoti iskeytyi maahan heidän lähelleen, vahvistaen ikävästi Patrikin aavistukset. ”He ovat aivan kajahtaneita”, nainen huohotti peloissaan ja koetti pysyä jaloillaan jyrkässä alamäessä.

”Pää alas”, Patrik komensi tiukasti, nappasi naisesta kiinni, kietoi käsivarret tämän ympärille ja kaatoi tämän kanssaan maahan. Kimaltavan hiekkapölyn pölistessä he kierivät rinnettä alas. Patrik huomasi tyytyväisenä, että hän alkoi päästä elementtiinsä. Samalla hän kuitenkin pani merkille, että nainen oli pehmeä, niin pehmeä, ja samalla erittäin jäntevä. Hänen mielensä läpi vilistivät komennukset Afganistanissa ja muilla riskialtilla alueilla. He kierivät kiihtyvällä vauhdilla alaspäin, ja Patrik tunsi nenässään hiekan tuoksun. Erikoisjoukkojen tyyssijassa Utissa hiekkakuoppa oli paikka, jossa opeteltiin nöyryyttä tavalla, joka sai ulkopuoliset toisinaan kohottamaan kulmiaan.

Kaikki eivät ymmärtäneet, mitä hienoa oli siinä, että juostiin ylös alas pitkin jyrkkiä seinämiä kunnes oksennus tuli. Kaikki eivät myöskään ymmärtäneet, että näin jalostettiin paitsi fyysisistä kuntoa myös luonnetta. Mutta kaikkipa eivät kuuluneet Suomen erikoisjoukkojen huippuunsa hiottuun veljeskuntaan, jolla oli jopa omia sisäisiä sloganeita kuten ”Luottamuksen voi menettää vain kerran.” Mutta Patrik oli saanut kokea, kuinka armoton tuo lausahdus oli ja kuinka vähän se jätti tilaa inhimilliselle erehtyväsyydelle ja anteeksiannolle.

Patrik näki, että nainenkin alkoi olla väsyksissä. Tämä haukkoi henkeä kompuroidessaan pystyyn rinteiden alla. Patrik loikkasi jaloilleen ja

ojensi kätensä. Nainen katsahti häneen, tarttui käteen, ja sitten he vii-
lettivät mäntymetsän halki kohti hautausmaata. Tuonnempana hää-
mötti punavalkea, vanhalta näyttävä kappeli. Kun he loikkasivat rou-
hean kivimuurin yli, nainen parkaisi, mutta Patrikin kääntyessä kat-
somaan hän vain suhahti:

”Pintahaava, piiloon nyt.”

Nainen kiskaisi Patrikin matalaksi kivenmurikoista rakennetun
muurin taakse ja näytti suojelevan vasenta kättään. Patrik näki nyt,
että muuriin oli jäänyt verijälki, ja tajusi, että nainen oli varmasti louk-
kaantunut jo heidän kiivetessään lentokentän aidan yli, sillä aukko
piikkilangassa ei ollut ollut kovin suuri. Kuljetusfirman miehet tulivat
näkyviin metsästä, pysähtyivät parkkipaikalle kiviaidan viereen ja eleh-
tivät kiivaasti. He näyttivät riitelevän.

”Meidän on häivyttävä ennen kuin poliisi tulee”, sähisi toinen mie-
histä.

”Mutta he ovat todistajia”, huomautti toinen. ”Puhuvat vielä jol-
lekin.”

”Emme voi alkaa listiä sivullisia sinne tänne”, sanoi ensimmäinen
mies. ”Ja sitä paitsi eivät he puhu. Se mimmihän ryösti auton meiltä.
Varmasti Jartsan kätyri.”

Ilmeisesti yhteisymmärryksen saavutettuaan miehet jatkoivat kul-
kuaan pois päin hautausmaasta ja lentokentästä. He suuntasivat hiljai-
selle tielle, joka kulki Tuusulan ja Helsingin pitäjän kirkon välillä uuden
moottoritien suuntaisesti. Patrik näki, että miehillä oli huumepusseja
sisältänyt metallilaatikko mukanaan. Hän huokaisi. Lisää uhreja saat-
toi olla tiedossa.

Luku 3

”Ai, se kirvelee.” Savannahin silmiin kihosivat kyneleet, kun häntä auttanut mies hoiti haavaa autonsa ensiapupakkauksen välineillä. Savannahin huulet värisivät, ja vaikka akuutti vaara oli ohi, hän tunsi olonsa läpikotaisin surkeaksi. ”Kuka sinä olet?” Hän katsoi Patrikia tuuheiden ripsiensä lomasta, ajatella että hän vielä aamulla oli ollut niin tyytyväinen uuteen ripsiväriinsä. Nyt sellaiset asiat tuntuivat aivan yhdentekeviltä. Mieheessä oli jotain erikoisen kurinalaista, kiehtovaa täsmällisyyttä.

”Minä olen Patrik Al-Farsi”, mies vastasi. ”Olen entinen erikoisjoukkosotilas ja työskentelen Strike Securitylle, joka on yksityinen turvallisuusyritys. Mutta kuka *sinä* olet?” Mies puhui rauhoittavalla, lujalla äänellä, ja Savannah tunsi sydämensä nopean sykkeen hieman tasoittuvan. Olihan Patrik paennut huumekuskeja hänen rinnallaan eikä ainakaan vielä ollut raahannut häntä virkavallan eteen.

Koko onneton tarina kumpusi Savannahin huulilta ilman, että hän teki tietoista päätöstä uskoutua. Hän oli ahdingossa, ja hänen täytyi päästä Merittan ja Jartsan luokse. Kuka tiesi, mitä Jartsa tekisi Merittalle, jos Savannah ei ilmaantuisi paikalle. ”Ole niin kiltti”, Savannah aneli lopuksi. ”Vie minut heidän luokseen äläkä kerro tästä kenellekään.”

Patrik näytti tuumivalta. Hän tiesi yhtä hyvin kuin Savannah, että nainen joutuisi vaikeuksiin virkavallan kanssa, jos tämän teot paljastuisivat. ”Olet tietenkin huolissasi ystävästäsi”, mies sanoi, ja aavistus ymmärrystä vilahti karuilla kasvoilla. ”Missä luovutuksen piti tapah-